

တက္ကသိုလ်နေပင်းဒေါင်

နဂါးနိုင်စား

စာစဉ် - ၃

အခန်း(၂၉) ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းဆီသို့

အမှန်မူ ထိုသူသည် အခန်းတွင်းသို့ လက်နက်နှစ်ခု ပစ်သွင်းလိုက်သူ ဖြစ်၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် သူ့အချစ်ဆုံးတပည့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားသဖြင့် လွန်စွာစိတ် ထိခိုက်လျက်ရှိ နေသော်လည်း စိတ်ပျာယာခတ်ခြင်းမူ အလျင်းမရှိချေ။ သူက တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် မွန်ဂိုစစ်သား အဝတ်အစားနှင့်လူအား ...

"အထဲကိုဝင်စမ်း" ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် မွန်ဂိုစစ်သားအဝတ်အစားနှင့် လူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဤမျှ မြန်စွာ ကျန်းဆန်းဖုန်း ထွက်လာသည် ကို မြင်သော် ကလေးငယ်အား ချက်ချင်းပွေ့ဖက်၍ ခန်းမဆောင် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်တက် ပြေးရန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ အလွန်လေးလံနေသည် ကို ခံစားလိုက်ရပြီး ခြေထောက် နှစ်ဖက်မှာ လည်း မြေကြီးမှ မကြွနိုင်ဖြစ်နေချေ၏။

မှန်ပါသည် ။ ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် သူ့အနားသို့ ဘယ်အချိန်တွင် ရောက်လာသည် ကို သူမသိမီက ပင် လက်တစ်ဖက်က သူ့ပခုံးပေါ်တွင် တင်ထားပြီး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုလူမှာ လွန်စွာတုန်

လုပ်သွားရ၏။ အဘယ်ကြောင့်မူ အကယ်၍ သာ ကျန်းဆန်းဖုန်း၏ လက်က အတွင်းအားကိုထုတ်၍ အနည်းငယ်သူပခုံးကို ဖိလိုက်ပါလျှင် သူ့အသက် ထွက်မသွားသည့်တိုင် ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရသွားမည်။ သေချာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလူသည် မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ကျန်းဆန်း ဖုန်း၏ အလိုအတိုင်း ခန်းမဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ရလေတော့၏။ သူတို့ နှင့်အတူ ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့် ကလေးငယ်တစ်ဦးပါ လာလေ၏။

မှန်သည် ။ ထိုကလေးငယ်သည် ချင်တူးတူးနှင့် သွားလေသူ ကျန်းချွေးဆန်းတို့ ၏ ရင်နှစ်သည်း ချာသားရတနာ ကျန်းဟူကျင်း စစ်စစ်ပင် ဖြစ်နေပါ၏။

သူ့ကို မွန်ဂိုစစ်သား အဝတ်အစားနှင့် လူကအသံမထွက်အောင် အကြောကို ထိုးပိတ်ထား၏။ သို့သော် ကျန်းဟူကျင်းသည် ငယ်စဉ်ကပင် သူ့မွေးစားဖခင် ရှက်စွန်းထံမှ ထူးဆန်းနက်နဲလှသော သိုင်းပညာကိုမှတ်သား နာယူခဲ့ရပေရာ သူ၏ အပိတ်ခံရသော အကြောမှာ လည်း အလိုအလျောက် ပြန်ပြေ သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူက သူ့ဖခင် ကျန်းချွေးဆန်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရသည် ကို တွေ့သော အခါ ...

"ဖေဖေ ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ"ဟု စိုးရိမ်စွာ အော်လိုက်မိ၍ အသံထွက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ချင်တူးတူးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ချစ်ရပါသော ခင်ပွန်းသည် ကမိမိကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီ ရင်သွားသည် ကို မြင်သော် မူးမေ့မတတ် သည်းအူပြတ်မျှ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်သွားရရှာ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပင် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော ရင်သွေးသားလေးအား ဘေးမသီရန်မခ ပြန် ရောက်လာသည် ကို တွေ့ရပြန်ရာ တစ်ပြိုင်နက်

တည်းတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်း ဝေဒနာနှစ်ရပ် ကို ခံစားလို က်ရပါ၏။

ချင်တူးတူးသည် သားလေးကို မြင်သည် နှင့် ရူးသွပ်သူနှယ် ကမန်း ကတန်း ပြေးသွားပြီးလျှင် ...

"သား ... သားလေး၊ သားလေးက သားလေးရဲ့ မွေးစားအဖေ ဘယ် မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို သူတို့ ကို ပြော ... ပြောပြလိုက်သလားဟင်" ဟု မေးလေ၏။

ကျန်းဟူကျင်းလေးက သူ့ရင်ကိုကော့၍ ...

"သူတို့ က သားကို သေအောင်ရိုက်ပြီး မေးတာတောင် သားကပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူး "ဟု ပြန်ဖြေ လေသည်။

ချင်တူးတူးက ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စီးကျလျက်နှင့် ရယ်မော၍ ...

"ဒါ ... ဒါမှ ... မေမေ့သား၊ ငါ့သားစစ်စစ်၊ သားလေးက သိပ်လိမ္မာပါလားကွယ်၊ လာ ... လာ၊ မေမေ့ဆီကို လာစမ်း သား"ဟု ပြောပြီး ကျန်းဟူကျင်းအား ပွေ့ဖက်ရန်ပြုလေ၏။ ထိုအခါ မွန်ဂိုစစ် သား အဝတ်အစားနှင့်လူက ကျန်းဟူကျင်းအား မလွှတ်ဘဲထားရာ ကျန်းဆန်းဖုန်းက "ကလေးကို လွှတ်လိုက် စမ်း"ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူက ကျန်းဟူကျင်းကို မပေးချင်ပေးချင် ချင်တူးတူးလက်ထဲသို့ လှမ်းပေးလိုက်ရ၏။ ကျန်းဟူကျင်းသည် ထိုလူ လက်မှ လွတ်လျှင်လွတ်ချင်း မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး ...

"အမေ ..."

"သား ..."

"သူတို့ က ဘာဖြစ်လို့ အဖေ့ကို မသေသေအောင် လုပ်ကြတာလဲဟ

င်၊ ဘယ်သူလုပ်တာလဲဟင် ... အမေ" ချင်တူးတူးသည် ကျန်းဟူကျင်း၏ အမေးကြောင့် အေးစက်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အကြည့်ဖြင့် ခန်းမဆောင်အတွင်းရှိ လူအားလုံးကို ကြည့်ရင်း ..."

"ဒီမှာ ရှိတဲ့ ဧည့်သည် တွေအားလုံးက သားဖေဖေကို မသေသေ အောင် အကျပ်ကိုင်ခဲ့ကြတယ် လူလေး"

ကျန်းဟူကျင်း၏ မျက်လုံးကလေးအစုံက ဘယ်မှ ညာသို့ တဖြည်းဖြည်းလှည့်ပတ်ပြီး အားလုံးကို ကြည့်လိုက်၏။ သူက အသက်ပင်ငယ်သော်လည်း သူ့အကြည့်မှာ လွန်စွာမာန်ပါပြီး ခက်ထန်လှ၏။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၏။ လူတိုင်းသည် သူ့အကြည့်နှင့် ရင်ဆိုင်မိလိုက်ချိန်တွင် ရင်ထဲမှ အလိုလို တုန်လှုပ်သွား၏။ ချင်တူးတူးက ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် ...

"သား ... သား အမေ့ကို ကတိတစ်ခု ပေးရမယ်နော်"

"ပြောပါ အမေ"

ချင်တူးတူးက အသက်မရှိသော အသံမျိုးဖြင့် ...

"မင်း ... စိတ်လောမကြီးနဲ့ ၊ ဖြည်းဖြည်းစောင့်၊ ဖြည်းဖြည်းစောင့်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ မကျန် စေနဲ့ ၊ တစ်ယောက်မှ မကျန်စေနဲ့ "

အားလုံးက ချင်တူးတူး၏ အေးစက်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော စကားကို ကြားရသော် ကျောစိမ့်သွားမိကြ၏။

ကျန်းဟူကျင်းက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်၍ ...

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းပဲစောင့်နေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေရဘူး"

ယင်းအချိန်တွင် ချင်တူးတူး၏ ကိုယ်လုံးမှာ ရုတ်တရက်၊ တစ်ချက် တုန်ယင်သွား၏။

"သားလေး ... အခု မင်းဖေဖေ သေသွားပြီ၊ ဒီတော့ မေမေတို့ က သားလေးရဲ့ မွေးစားအဖေနေတဲ့ နေရာကို ဖွင့်ပြောလိုက်တာပဲကောင်း ပါတယ်"

ကျန်းဟူကျင်းက ပျာပျာသလဲဖြင့် ...

"မေမေ ... မပြောနဲ့ "

ချင်တူးတူးက သားလေးကိုဖက်ရင်း ခုံးဝန် ဆရာတော်ကြီးအား ...

"ဆရာတော်ကြီး ... တပည့်တော်မက ဆရာတော်ကြီးတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ရှက်စွန်းဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါမယ်၊ တပည့် တော်မ အနားကိုတိုး လာပြီး နားထောင်ပါ"

ထိုစကားကိုကြားသော် အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ ခုံးဝန်ဆရာ တော်ကြီးက ဘုရားစာ တစ်ပုဒ်ရွတ်ပြီး ...

"ဒကာမကြီးသာ စောစောကတည်းက ဒီလိုပြောရင် ကျန်းချွေးဆန်း အသက်ဆုံးရှုံးရမှာ မဟုတ် ဘူးကွယ်"

ထို့နောက် ခုံးဝန်ဆရာတော်သည် ချင်တူးတူးအနားသို့ လျှောက် လာ ပြီး နားကို ကပ်ပေးလိုက်၏။ ချင်တူးတူး၏ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရွှနေ၏။ သို့သော် ဘာအသံမျှ ထွက်မလာပေ ခုံးဝန် ဆရာတော်ကြီးက ...

"ဘာပြောတယ်"

ထိုအခါကျမှ ချင်တူးတူး၏ အသံထွက်လာ၏။

"ရှက်စွန်းပုန်းနေတဲ့ နေရာက ..."

နောက်ပိုင်းစကားမှာ အသံ လုံးဝမထွက်တော့။ နှုတ်ခမ်းများ သာ လှုပ်နေလေ၏။ ခုံးဝန်ဆရာ တော်က နောက်ထပ် တစ်ဖန်မေးပြန်သည်။

"ဘာ ... ပြောတယ်"

ချင်တူးတူးက ...

"ဟုတ်တယ်၊ သူက ဟိုနေရာမှာ ပုန်းနေတယ်၊ ဆရာတော်ကြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားရှာ လိုက်လေ"

ခုံးဝန်က အလောတကြီးဖြင့် ...

"ငါ ... ဘာမှ မကြားလိုက်ဘူး"

ချင်တူးတူးက အေးစက်စွာဖြင့် ဆက်ဆို၏။

"တပည့်တော်မက ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်တယ် ဘုရား၊ ဆရာတော်ကြီး ဟိုရောက်ရင် သူ့ကိုတွေ့ ရမှာ ပဲပေါ့"

ချင်တူးတူးက စကားအဆုံးတွင် ကျန်းဟူကျင်းအား နံဘေးသို့ပွေ့ချီ သွားပြီး သားလေး၏ နားနားကပ်၍ လေသံဖြင့် ...

"သားလေး၊ မင်းကြီးပြင်းလာတဲ့ အခါကျရင်လေ မိန်းကလေးရဲ့ လိမ်ညာလှည့်စားတာကို သတိ ထားရမယ်နော် ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့ မိန်းမက ပိုပြီး လိမ်ညာတတ်တယ် သား"

ချင်တူးတူး အသံက ပို၍ တိုးညှင်းလာ၏။

"အခုပဲ ကြည့်လေ၊ မေမေက ဟိုဆရာတော်ကြီးကို တကယ်တော့ ဘာမှ မပြောပြပါဘူး၊ မေမေက သူ့ကိုတမင်ညာလိုက်တာ သားရဲ့ "

ချင်တူးတူးသည် ပြောရင်းဆွေးမြည့်စွာပြီးလျက် ကျန်းချွေးဆန်း လဲ

ကျသေဆုံးနေသော နေရာ ဆီသို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်သွားလေ၏။
အနားသို့ ကျန်းဟူကျင်းအား ဖက်ထားသော သူမ၏ လက်မှာ ရုတ်တရက် ပြေကျသွား၏။

ခုံးဝန် ဆရာတော်ကြီးက ပျာပျာသလဲ လှမ်း၍ ...

"ဒကာမကြီး"

သူက ဆက်၍ မေးရန်ပြုလိုက်ပါသေး၏။

သို့သော် ချင်တူးတူး၏ လက်မှ ပြေကျသွားသည် နှင့်အတူ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ လည်း ကျန်းချွေး ဆန်း၏ ကိုယ်နံဘေးတွင် ပုံလျက်ကျသွားလေတော့၏။ ထိုအခါကျမှ ပင် ချင်တူးတူး၏ ရင်ဝတွင် လက် နှစ်ခုထိုးစိုက်လျက်ရှိကြောင်း အမှန်မူ ချင်တူးတူးသည် ကျန်းချွေး ဆန်း လက်နက် ထိမှန်စဉ်ကပင် လက်နက်တစ်ခုက သူမအား ထိမှန်ထားပြီးဖြစ်ရာ မည်သူမျှ မတွေ့မြင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျန်းဟူကျင်းက တစ်ချက်မျှ အော်၍ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်၏။

"မေမေ ... မေမေ"

သူက မိခင်၏ ကိုယ်ကို လှုပ်ကာလှုပ်ကာ ခေါ်လိုက်သည့်တိုင် မိခင်ဖြစ်သူ ချင်တူးတူးမှ မကြားရ ပါတော့။ မှန်သည် ။ ချင်တူးတူးလည်း ချစ်ခင်ပွန်း ကျန်းချွေးဆန်းနှယ် အသက်ဝိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်းသွားရှာ ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းဟူကျင်းသည် မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ ၏ အလောင်းကို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး လွန်စွာ ပူဆွေးနာ ကြည်းလွန်းသဖြင့် ငိုရမည်ကိုပင် မေ့နေလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျန်းဟူကျင်းသည် အမေရင်ခွင်မှ

ဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသည် ဟု ထင်ရသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက် ကြည့်ကာ ...

"ဘုန်းတော်ကြီး ... ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်တော့်မေမေကို သတ် တာလား"

ကျန်းဟူကျင်း၏ မေးလိုက်သံက ခန်းမဆောင် တစ်ခုလုံးပါမက ဟူ တန်းတောင်ကြီး တစ်ခုလုံး တွင် ပါ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည့်အလား ဟိန်း ရှိ ထွက်လာ၏။

ခုံးဝန်ဆရာတော်ကြီးမှာ ဤကြေကွဲကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ သော အဖြစ်အပျက်များကို ဆက်တိုက်မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သိုင်းပ ညာတွင် သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်တတ် ထက်မြက်သော ရှောင် လင်ဘု ရားကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အကြီးအကျ ယ် တုန်လှုပ်သွားမိပါ၏။

ယခု ကျန်းဟူကျင်းက ဆရာတော်အား ရုတ်တရက် မေးလိုက်ပြန် သော် ဆရာတော်သည် အလို အလျောက် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆု တ်လိုက်မိ၏။ပြီး ... အလောတကြီးဖြင့် ...

"ဘုန်းကြီးက သူ့ကိုသတ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းကို ခုနဖမ်းထားတဲ့ လူက သတ်လိုက်တာ"ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားလေသည် ။

ကျန်းဟူကျင်း မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ဖြင့် ပြည့်လျှံနေ၏ ။ သို့သော် သူက နှုတ်ခမ်းကို အတင်းကိုက်ထားပြီး ...

"ငါမငိုဘူး ... ငါမငိုဘူး၊ ဒီလူဆိုးတွေရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ငါငိုမပြ ဘူး"ဟု မာန်တင်းလိုက်၏။

ပြီးလျှင် သူသည် ဓားမြှောင်ကိုကိုင်၍ ခန်းမဆောင်ကြီး ဘယ်ဘက်

မှ ညာဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်၍ သည် နေ့ ဟူတန်းတောင်သို့ ရောက်လာကြသော ဂိုဏ်းအဖွဲ့အသီးသီးမှ သိုင်းသမားပေါင်းနှစ် ရာ ကျော်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရုပ်ရည်သွင်ပြင်ကို စိတ်ထဲမှ မြဲမြံစွာ တေးမှတ်ထား လိုက်လေ၏။ သူဦးနှောက်ထဲမှာ မူ သူ့မိခင်အသက်မ သေမီ မှာ ကြားခဲ့သော စကားသံများ သာ ပဲ့တင်ရိုက်ဟည်းလျက် ရှိ နေ ပါ၏။

"ဖြည်းဖြည်းစောင့်နေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ မကျန်စေနဲ့ "

စင်စစ် ယနေ့ဟူတန်းတောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြသော သိုင်းသ မားများ သည် နာမည်ကြီး သိုင်းသမားကြီးများ ပင် ဖြစ်၏။ သူတို့ သည် သိုင်းဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်းကိုပင် လာရောက်၍ ရန်ဘက် ပြုဝံ့သူများ ဖြစ်၍ သတ္တိအရာတွင် လည်း ခေသူမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလေ၏။ သို့သော် သူတို့ သည် ယခု ကျန်းဟူကျင်းလေး၏ ရက်စ က်သမျှ အေးစက်လှသောအကြည့်ကို ရင်ဆိုင်မိသောအခါတွင် မူ အလို အ လျောက် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထမိသွားကြလေ၏။ ထိုအခါ ခုံးဝန် ဆရာတော်ကြီးက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ပြီး ...

"ဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်း၊ အခု ဒီအထိ ဖြစ်ပွားတဲ့ နောက်တော့ အ င်း ... အင်း ဘုန်းကြီးတို့ က လုံးဝမထင်မှတ်ဝံ့ပါဘူး၊ အခု ကျန်းချွေးဆ န်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံးလည်း အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ ဆိုတော့ ယခင်ကကိစ္စတွေကို ဘုန်းကြီးတို့ က ဒီတင်ပဲ အားလုံးပြေငြိမ်းလိုက်ပါပြီ၊ အခု ဘုန်းကြီးတို့ ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး"ဟု ဆိုပြီးလျှင် ကျန်းဆန်းဖုန်းအား အရိုအသေ တစ်ချက် ပေးလိုက်၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းကလည်း ပြန်လည်၍ အရိုအသေ တစ်ချက်ပေးပြီး တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် ...

"တင်ပါ့၊ ပြန်ချင် ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ လိုက်မပို့တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ"ဟု ဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးအားလုံး ထိုင်နေရာမှ ထ၍ ပြန်သွားကြလေသည် ။ ထိုအခါ ချင်လိရှန်၏ နှုတ်မှ ...

"တောက် ... ဘုန်းကြီးတွေ"

သူ့စကားက ထိုမျှနှင့် ရပ်သွား၏။ အကြောင်းမူ ချင်လိရှန်သည် သူတို့ ဂိုဏ်းတူ အစ်ကို ကျန်းချွေးဆန်းမှာ သူတစ်ပါး၏ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံသွားရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းစဉ်းစားမိပြီး သူတထူးအား အပြစ်တင်၍ မရကြောင်း သတိရလိုက်သဖြင့် စကားကို ရပ်လိုက်ရလေ၏။ ထို့ နောက် ကျန်းချွေးဆန်း၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်လျက် ချုံးပွဲချင့်ကြွေး နေရှာလေသည် ။

ကျန်ဧည့်သည် တော်များ လည်း အသီးသီး မျက်နှာပျက်လျက် ကျန်းဆန်းဖုန်းအား နှုတ်ဆက်ပြီး လျှင် ပြန်သွားကြလေတော့၏။

ချိုရွှင်ချောင်းသည် မျက်လုံးစုံနီမြန်းလျက် ဧည့်သည် များကို လူနွဲ့မပျက် တံခါးမအထိ လိုက်ပို့ ပေး၏။ ယင်းသို့ ဧည့်သည် များအားပို့ပြီး ပြန်လှည့်လာသော အချိန်တွင် မူ သူပါးပြင်တွင် မျက်ရည် များ ဖြင့် စိုရွဲနေပေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ခန်းမတစ်ခုလုံးလည်း ငိုသံများ ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေပြီဖြစ်ပါ၏။

ဝါမေဂိုဏ်းသည် ထိုအချိန်တွင် မူ နောက်ချန်၍ ပြန်ကြလေသည် ။ ကျိုရှောင်မူသည် ချင်လိရှန်၏ စိတ်ထိခိုက်စွာငိုကြွေးနေသည် ကို တွေ့ရသော် သူမလည်း ငိုချင်လာ၏။ ဤအချိန်တွင် သူမသည် ရှက်ရွံ့ မနေအားတော့။ ချင်လိရှန်အနားသို့ သွားပြီး ငိုသံနှောလျက် ...

"အစ်ကို ချင်လိရှိန်၊ ကျွန်မပြောတော့မယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုလည်း ကျန်းမာရေးကို သတိထားပါ ဦး"ဟု ဆိုရှာသည်။ ။ ထိုအခါ ချင်လိရှိန်က ငိုလက်စဖြင့် ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ မော့ပြီး ...

"မင်း ... မင်းတို့ ဝါမေဂိုဏ်းကလည်း ငါ့အစ်ကို ကျန်းချွေးဆန်းကို ရန်ပြုဖို့ လာတာပဲလားဟင်" ဟု မေးလိုက်၏။ ကျီရှောင်မူက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ...

"မ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ ဆရာက ကျွန်မတို့ ကို လာခိုင်းတာက ရှက်စွန်းရဲ့ နေရပ်ကို မေးခိုင်း တာပါရှင် ကျန်းဟူကျင်းက ရုတ်တရက် အော်၍ ..."

"ကျွန်တော့်မေမေက ဟို ဘုန်းတော်ကြီးကို ပြောပြလိုက်ပြီးပဲ ခင်ဗျားက အဲဟို ဘုန်းတော်ကြီးကို သွားမေးပါလားဗျ၊ သူကမပြောရင် သူနဲ့ ရန်တွေ့လိုက်ပေါ့"

ကျန်းဟူကျင်းသည် ဤမျှ ပူဆွေးဖွယ် ဗျာပါဒများ နှင့် ကြုံနေရသည့် အခိုက်တွင် ပင် သူ့မိခင် သေခါနီး သုံးလိုက်သော ချောက်တွန်းသည့် လှည့်ကွက်ကို အသုံးချလိုက်ပါသေး၏။ ကျီရှောင်မူက ...

"လူလေး၊ မင်းရဲ့ ဦးလေး ချင်လိရှိန်က မင်းကိုကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်မှာ ပါဟု နှစ်သိမ့်ပြီး သူမ လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကိုဖြုတ်၍ ကျန်းဟူကျင်း၏ လည်ပင်းတွင် စွပ်ပေးရန် ပြုလိုက်၏။ သို့သော် ကျန်းဟူကျင်းက အစွပ်မခံ။ ရုတ်တရက် ခုန်ရှောင်လိုက်ပြီး ..."

"ရန်သူပစ္စည်းကို ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မယူဘူး"ဟု အော်ဟစ်ပြောလေသည်။ ။

ကျီရှောင်မူ လွန်စွာရှက်သွား၏။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင်လ

ည်း ဖြစ်သွားရှာ၏။ ထိုစဉ် ကျန်းဟူကျင်းက ...

"ခင်ဗျားတို့ အားလုံး သွားကြတော့လေ၊ ကျုပ်ငိုတော့မယ်၊ ကျုပ် ရန်သူတွေ တစ်ယောက်မကျန် ထွက်သွားတော့မှ ကျုပ် ငိုမှာ ဗျ"ဟု အော်ဟစ် ပြောနေပြန်၏။

ကျိရှောင်မူက ညင်သာသောအသံဖြင့် ...

"လူလေး ငါတို့ က မင်းရဲ့ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူးကွယ်"ဟု ဆိုလေ၏။ ကျန်းဟူကျင်းက အံ့ကြိတ် ပြီး ...

"ဟင်း ... ရပ်ရည်ပိုချောတဲ့ မိန်းမကပိုပြီး လိမ်ညာလှည့်ဖြားတတ်တယ်ဗျ" ဟု ပြန်ပြော၏။

ကျိရှောင်မူ မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်လျက် ရှက်စိတ်ဖြင့် နီမြန်းလာ၏။ ထိုအခါ ကျင့်ရွင်း မယ်သီလရှင်က ကြားဝင်၍ ...

"ညီမလေး ... ကလေးနဲ့ ဖက်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့ တော့၊ ငါတို့ သွားကြပါစို့"ဟု ပြောပြီး ကျိရှောင်မူ အား ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

ကျန်းဟူကျင်းသည် ကျင့်ရွင်းမယ်သီလရှင်နှင့် ကျိရှောင်မူတို့ အားလုံး ထွက်သွားတော့မှ ပင် ကြေကွဲနာကြည်းမှုများကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ချုံးပွဲချင့်ရန် ပြုလိုက်၏။ သို့သော် ရုတ်တရက်အပူလုံး ဆို့ပြီး ကလိဟူ၍ သာ အသံထွက် လာပြီးနောက် ဝုန်းခနဲ လဲကျ သတိမေ့သွားရှာလေ၏။ သို့ဖြင့် ရီလင်တန်းက ကျန်းဟူကျင်းအား ကမန်းကတန်းပွေ့ချီလိုက်ရ၏။ စင်စစ် ကျန်းဟူကျင်းသည် ရင်ထဲမှ ပူဆွေးမှုများကို အတင်းအောင့်ထား၍ သာ ယခုကဲ့သို့ သတိမေ့သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရီလင်တန်းသိ ထား၏။ ထို့ကြောင့် သူက ကျန်းဟူကျင်း၏ ရင်ဝကို နှိပ်နယ်ပေးပြီး ...

"လူလေး ငိုချလိုက်" ဟု အော်ပြောလေ၏။

သို့သော် ကျန်းဟူကျင်းမှာ လုံးဝပြန်လည် သတိမရရုံမျှမက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အေးစက် လာ၏။ ထွက်သက်ဝင်သက်မှာ လည်း လွန်စွာတိုးညှင်း ပျော့ပျောင်းလာပေသည်။ ။

ရီလင်တန်းက ပူပန်သွားပြီး ကျန်းဟူကျင်း သတိပြန်လည်လာရန် နှိပ်နယ်ပေး၏။ သို့တိုင် ကျန်းဟူကျင်းမှာ သတိပြန်မရဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုသောအခါ အားလုံးက ကျန်းဟူကျင်း မကြာခင်ပင် အသက်ထွက်တော့မည်ကို သိကာ အသည်းကြွေလှမတတ် ခံစားလိုက်ရလေတော့၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းက သက်ပြင်းချ၍ ...

"ဒီကလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်က အင်မတန် ပြင်းထန်တာပဲကိုး"ဟု ပြောပြီး ကလေးကိုယူ၍ နောက်ကျောရှိ အကြောမတစ်ခုကို နှိပ်နယ်လိုက်၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းကဲ့သို့ သိုင်းပညာ လွန်စွာပြည့်ဝ သော ပုဂ္ဂိုလ်က ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး ကုသပေးလျှင် ဒဏ်ရာမည်မျှပင် ပြင်းထန်စေကာမူ အသက်မသေ သေးသရွေ့ ပြန်သတိရလာရပေမည်။ သို့သော် ယခု ကျန်းဟူကျင်းမှာ မည်သို့မျှ သတိမရဘဲ ရှိနေသည့် အပြင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် လာပြီး အသားရောင်လည်း စိမ်းပြာလာသည် ကိုသာ တွေ့ရ၏။ ကျန်းဆန်း ဖုန်းသည် ကျန်းဟူကျင်း၏ နဖူးကို စမ်းကြည့်လိုက် ရေခဲတုံးကဲ့သို့ အေးစက်နေသည် ကို ခံစားလိုက်ရ သဖြင့် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရ၏။ သို့ဖြင့် သူက ကျန်းဟူကျင်း၏ အင်္ကျီကို ကမန်းကတန်း ချွတ်ပြီး နောက်ကျောတစ်နေရာတွင် မီးခဲကဲ့သို့ အလွန်ပူနေပြီး ဘေးပတ်လည်တွင် မူ ရေခဲကဲ့သို့ အေးစက်နေသည် ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ။ စင်စစ် ကျန်းဆန်းဖုန်းမှာ အတွင်းခံအား လွန်စွာပြည့်ဝသူ ဖြစ်၍ သာဘာမျှမဖြစ်ခဲ့။ သာမန် အတွင်းခံအား ပြည့်ဝသူသာဆိုလျှင်မူ ထိုဘေးပတ်

တံလည်နေရာကို ထိလိုက် သည် နှင့် ခိုက်ခိုက်တုန်ယင်သွားပေမည်။
ကျန်းဆန်းဖုန်းက ရုတ်တရက် ...

"ချိုရွှင်ချောင်း ... မင်း ဟို ကျန်းဟူကျင်းကို ခေါ်လာတဲ့ မွန်ဂိုစစ်
သားလိုလူ၏ လက်ချက်ကို ကောင်းစွာခံရဖူး၍ သူ့ဂိုဏ်းတူအစ်ကိုကြီး
တစ်ယောက်တည်းနှင့် မယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်စိုးသဖြင့် ..."

"ကျွန်တော်လည်း လိုက်သွားမယ် ဆရာ"ဟု ခွင့်ပန်ပြီး ချိုရွှင်ချောင်း
နှင့်အတူ လိုက်သွားလေ ၏။

အမှန်မူ ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် စောစောက ထိုမွန်ဂိုစစ်သားလိုလူ
အား ဖမ်းချုပ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည့်နောက်တွင် ချစ်တူးတူးလ
ည်း သေနေသည် ကို တွေ့မြင်သဖြင့် အားလုံးစိတ်ထိခိုက် ပူဆွေး နေကြ
စဉ် မွန်ဂိုစစ်သားလိုလူအား သတိမထားလိုက်မိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့်အ
ခု ထိုမွန်ဂိုစစ်သားလိုလူ ဘယ်ရောက်သွားပြီကို မသိတော့ခြင်းပင် ဖြစ်
၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ကျန်းဟူကျင်း၏ နောက်ကျောကို
ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ ကျန်းဟူကျင်း၏ ဖြူဖွေးသောကျောပြင်၌
ထင်ရှားသော စိမ်းနုရောင် လက်ဝါးရာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည် ။ ကျန်း
ဆန်းဖုန်းက ထိုလက်ဝါးရာကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက် ရာ လက်
ဝါးရာထဲတွင် ပူလောင်နေပြီး ထိုလက်ဝါးရာ၏ နံဘေးပတ်လည်တွင်
တော့မူ လွန်စွာအေးစက် လျက် ရှိနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပင် ချိုရွှင်ချောင်
နှင့် ရီလင်တန်းတို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့ က ရောက် လျှင်ရောက်
ချင်း ...

"ဆရာ ... တောင်ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး"ဟု အစီရင်ခံကြ
၏။

ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် ကျန်းဟူကျင်း၏ နောက်ကျောရှိ

ထူးဆန်းသော လက်ဝါးရာ ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ လွန်စွာထိတ်လန့်သွားကြလေ၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကို တင်းကျပ် စွာကုတ်ထားပြီးလျှင် ...

"လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်က ပေရွှင်ရသေ့ သေပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဒီရက်စက်ပြီး ကြောက် စရာကောင်းလှတဲ့ လက်ဝါးစောင်းသိုင်းပညာ တိမ်ကောပျောက်ကွယ်သွားပြီလို့ ငါထင်နေခဲ့တယ်။ အခု တော့ ဒီလောကမှာ ဒီပညာကို တတ်ကျွမ်းတဲ့ လူ ရှိနေပါသေးကလား"

ရီလင်တန်းတို့ လည်း ဤသိုင်းပညာ၏ နာမည်ကိုပင် တစ်ခါဖူးမျှ မကြားဖူးခဲ့ပေ။ ကျန်းဆန်းဖုန်း သည် ထိုသို့ပြောပြီး ကျန်းဟူကျင်း၏ ကျောပေါ်မှ ရေခဲလက်ဝါးရာကို ငေးကြည့်နေလေ၏။ ချင်လီရှန်က ...

"ကဲ ဆရာ ဘာဆေးနဲ့ ကုမလဲ၊ ကျွန်တော် ဆေးသွားယူပေးမယ်"ဟု ဆို၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းကမူ သက်ပြင်းသာချနေပြီး ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရုတ်တရက် မျက်ရည်ပေါက်များ စီးကျလာ၏။ လက်နှစ်ဖက်မှာ လည်း ကျန်းဟူကျင်းအား တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက် ထားပြီး မျက်လုံးမှာ မူ ကျန်းချွေးဆန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ အလောင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည် ။ အတန်ကြာမှ ပင် ကြေကွဲဆွေးမြည့်သော အသံဖြင့် ...

"ကျန်းချွေးဆန်း ... ကျန်းချွေးဆန်း ... ငါ့တပည့်လေးရယ်၊ မင်းသေခါနီးမှာ မင်းရဲ့ သားလေး ကို လူလားမြောက်အောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့ကိုကတိတောင်းခဲ့တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့တပည့်ရယ် ငါကမင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားရဲ့ အသက်ကိုတောင်မှ မကယ်နိုင်ပါတော့လားကွယ်၊ ဒီတော့ ငါလူ့လောကမှာ အသက်တစ်ရာ နေလာခဲ့တာဟာ ဘာများ အ

မိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာ လဲ၊ ဟူတန်းဂိုဏ်း ဒီလောက်နာမည်ကြီး တာလည်း အလကားပဲပေါ့၊ ငါ ... ငါသေတာပဲ ကောင်းပါတယ် ချစ်တပည့်ရယ်"

ထိုစကားကိုကြားသော် အားလုံးထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား သူတို့ သည် ဆရာနှင့်အတူ နေထိုင်လာခဲ့သည့် အချိန် တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူတို့ ဆရာသည် ပျော်ပျော်နေစိတ်အေး အေး ထားတတ်သည် ကိုသာ တွေ့ပြီး ယခုကဲ့သို့ လွန်စွာစိတ်ဓာတ်ကျဆင်း သော ရင်နင့်ကြေကွဲဖွယ်စကား မျိုး ပြောသံတစ်ခါမျှ မကြားခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ချန်လိရန်က ...

"ဆရာ ဒီကလေးကို တကယ်ပဲ မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား" မေးလေ ၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ဖက်ထားပြီး ခန်းမဆောင်ထဲတွင် ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်ရှိနေလေသည် သို့ လျှောက်ရင်းသူက ...

ငါ့ရဲ့ ဆရာကြွယ်ရှင် ဆရာတော်ကြီး အသက်ပြန်ရှင် လာပြီး ငါ့ကို နေစကြာ သိုင်းကျင့်စဉ်တွေ အားလုံး သင်ပေးတော့မှ ငါက ဟောဒီက လေးကို ကယ်နိုင်မှာ 'ဟု ဆိုလေသည် ။

ချို့ရွှင်ချောင်းတို့ အားလုံးမှာ ထိုစကားကိုကြားသော် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားကြ၏။

မှန်သည် ။ ကြွယ်ရှင်ဆရာတော်မှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကပင် ပျံလွန်တော်မူသွားပြီ ဖြစ်ရာ အကယ်သို့လျှင် အသက်တစ်ဖန် ပြန်ရှင်လာနိုင်တော့ပါမည်နည်း။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဤကလေးငယ် သည် အသက်ပြန်၍ ရှင်နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါကလား။ ရီလင်တန်း က ...

"ဆရာ ... ကျွန်တော် ဟိုနေ့တုန်းက ဒီလူနဲ့ လက်ဝါးစောင်းချင်း ယှဉ်ရိုက်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ဒီလူရဲ့ လက်ဝါးစောင်းအားက အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ဒဏ်ရာရ သွားတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အခုဒဏ်ရာ ပျောက်သွားပြီပဲ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါလား ဆရာ"

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ...

"ဒါက ဒီလိုကွယ့်၊ မင်းတို့ ဟူတန်းခုနစ်ဖော်ရဲ့ နာမည်က သိုင်းလောကမှာ သိပ်ကြီးနေတော့ မင်းကံကောင်းသွားရတာပေါ့၊ ဒီရေခဲလက်ဝါး သိုင်းပညာကို အသုံးပြုတဲ့ အခါမှာ ကိုယ့်ထက် သိုင်းအား သာတဲ့ လူနဲ့ တွေ့ရင် ကိုယ်ကပြန်ဒဏ်ခံရမှာ ဖြစ်လို့ သူကအားကုန် မထုတ်ရဲဘူးလေ၊ အဲ ... နောက်တစ်ခါ ဒီလူနဲ့ တွေ့ရင် သတိထားပေတော့၊ သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ လက်ဝါးချင်းယှဉ်ပြီး မရိုက်ပါနဲ့ "

သူတို့ အားလုံး တွေဝေငေးကြောင်သွားကြ၏။ ထိုသို့ရှိစဉ် ရုတ်တရက် ကျန်းဟူကျင်း၏ ကြေကွဲ ဖွယ်အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

"ဖေဖေ ... ဖေဖေ၊ သားတစ်ကိုယ်လုံး နာနေတယ်၊ သိပ်နာတယ်"

ကျန်းဟူကျင်းသည် ထိုသို့ရုတ်တရက်အော်ပြီးလျှင် ကျန်းဆန်းဖုန်း၏ ကိုယ်လုံးကို အတင်းပင် ဖက်ထားလိုက်၏။ ဦးခေါင်းကိုလည်း ကျန်းဆန်းဖုန်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်းထိုးလိုက်၏။ ကျန်းဆန်း ဖုန်းက အံ့ကိုကြိတ်၍ ...

"ငါတို့ အားလုံး အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး လုပ်ကြတာပေါ့၊ ဒီကလေး သုံးလေးနာရီ အသက်ပိုရှည် ရင်လည်း သုံးလေးနာရီပေါ့၊ ဒီကလေးရဲ့ အသက်က ဘုရားသခင်ကြီးရဲ့ စေတနာပေါ်တည်နေတယ် ကွယ့်"

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ထိုသို့ပြောပြီး ကျန်းချွေးဆန်း၏ အလောင်းကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်စက်လက် ဖြင့် ...

"ကျန်းချွေးဆန်း ... ကျန်းချွေးဆန်း မင်းက တကယ့်ကို ကံဆိုးတဲ့ လူပဲ"ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထို့နောက် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ကျန်းဟူကျင်းအား အခန်းထဲကို ပွေ့ယူလာပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် အသာအယာတင်ထားလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ကျန်းဟူကျင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ပင်မအကြောပေါင်း နှစ်ဆယ့်ရှစ်နေရာကို ထိုးပိတ် ထား လိုက်လေ၏။ ကျန်းဟူကျင်းသည် အကြောများ ထိုးပိတ်ခံရပြီးနောက် ကိုယ်လုံးမှာ လုံးဝမတုန်ယင် တော့ချေ။ သို့သော် သူ၏ မျက်နှာမှာ မူ တဖြည်းဖြည်း အစိမ်းရင့်ရောင် သမ်းလာလေ၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ကလေး၏ မျက်နှာအရောင်က လုံးဝ အစိမ်းရင့်ရောင် ပြောင်းသွားသည် နှင့် အသက်ထွက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းသိထား၏။ သို့ဖြင့် သူသည် အင်္ကျီကို ကမန်းကတန်း ချွတ်၍ ကျန်းဟူကျင်း၏ နောက်ကျောကို သူ့ရင်ဘတ်ဖြင့် ဖိကပ်ထား လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်တွင် ရီလင်တန်း၊ ကျန်းဆုံကျီးနှင့် မော်ကုဆန်းတို့ သည် ကျန်းချွေးဆန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ အသုဘကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်နေကြ၏။ ချို့ရွှင်ချောင်းနှင့် ချင်လိရှန်တို့ ကမူ ဆရာ့အခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး ကျန်းဟူကျင်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကြ၏။ ထိုအခါ သူတို့ ဆရာက သူ့ကိုယ်ထဲမှ အတွင်းအားဖြင့် ကျန်းဟူကျင်း၏ ကိုယ်ထဲရှိ အအေးဓာတ်များကို ပူနွေးလာစေရန် ကြိုးပမ်းနေကြောင်း သိလိုက်ရလေ ၏။ ချို့ရွှင်ချောင်းတို့ သည် ဆရာ့နံဘေးတွင် ရပ်လျက်အခြေအနေကို ရင်တမမဖြင့် စောင့်ကြည့်နေလိုက် ကြ၏။

အကြောင်းမှာ သူတို့ ဆရာသည် အသက်အရွယ်ကြီးပြီဖြစ်၍ အင်အားမနိုင်ဘဲ ထိုအအေးဓာတ် အဆိပ်များက ဆရာ့ကိုယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြင့် နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျန်းဆန်းဖုန်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အစိမ်းရောင်အရိပ်များ တက်လာသည် ကိုတွေ့ရ ပြီး လက်ချောင်းများ လည်း တုန်ယင်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ထိုအချိန်ကျမှ ပင် ဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် မှီတိထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်၍ ...

"ရီလင်တန်း ... မင်းဆက်လုပ်လိုက်စမ်း၊ မခံနိုင်တဲ့ အခါကျရင် ကျန်းဆုံကျီးကို ဆက်လုပ်ခိုင်း၊ အတင်းအောင့်ခံမနေနဲ့ နော်"

ထိုအခါ ရီလင်တန်းက အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ကျန်းဟူကျင်းအား ရင်ခွင်ထဲသို့ ပိုက်ထွေးလိုက်၏။ ထိုသို့ အသားချင်းထိကပ်လိုက်သည် နှင့်အတူ ရီလင်တန်း တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်သွားလေ၏။ ဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်းက အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီးလျှင် ...

"မော်ကုဆန်း အခန်းထဲကို မီးဖိုတွေယူ လာပြီး မီးမွှေးလိုက်စမ်း"ဟု အမိန့်ပေးသံဖြင့် ဆိုလေ၏။

အခန်းထဲ၌ မော်ကုဆန်း မီးမွှေးပေးပြီးသောအခါမှ ပင် ရီလင်တန်းလည်း အနည်းငယ် အအေး သက်သာသွား၏။ သူသည် မလျှော့သော ဇွဲဖြင့် အတွင်းအင်အားကို စုစည်းပြီး ကျန်းဟူကျင်း၏ ကိုယ်တွင်းရှိ အအေးဓာတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းလဲစေနေ၏။ ဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်းလည်း ဘေးတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကို ကျင့်လိုက်ရ၏။ သူ့ကိုယ်တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာ သော အအေးဓာတ် အဆိပ်များကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထုတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြင့် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် သူ့ကိုယ်တွင်းရှိ အအေးဓာတ်အဆိပ်များ ကုန်သွား

သောအခါမှ ပင် မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျန်းဟူကျင်းမှာ မော်ကုဆန်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ ရီလင်တန်းနှင့် ကျန်းဆုံးကျီးတို့ မှာ မူ ဘေးတွင် ထိုင်၍ အအေးဓာတ်အဆိပ်များကို သူ့ဆရာနည်းအတိုင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ထုတ်နေရလေသည်။ ထို့နောက် မော်ကုဆန်းက မခံနိုင်သောအခါ ချို့ရွှင်ချောင်းက ဆက်၍ ကုစားပြန် ၏။ အတွင်းအင်အားသိုင်းတွင် ချို့ရွှင်ချောင်းက အထက်မြက်ဆုံးဖြစ်၍ တပည့်ငါးယောက်ထဲတွင် သူက ကျန်းဟူကျင်းအား အချိန်အကြာဆုံး ပွေ့ဖက်ထားနိုင်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ဆရာတပည့် ခြောက်ယောက်သည် သုံးရက်တိုင်တိုင် ကျန်းဟူကျင်း၏ ကိုယ်တွင်းမှ အအေးဓာတ်အဆိပ်ကို ထုတ်ယူကုစားပေးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အားလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြရလေ၏။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ပင် ဆိုရမည်လား မပြောတတ်။ သူတို့ ဆရာကပင် လက်လျှော့ရမည်လို ရှိခဲ့သော ကျန်းဟူကျင်းသည် ယခုမူ ကိုယ်တွင်းမှ အအေးဓာတ် အဆိပ်များ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားခဲ့၏။ ထိုအခါ သူတို့ တစ်ယောက်ချင်း၏ ခံနိုင်ရည်မှာ လည်း ပို၍ အချိန်ကြာမြင့် လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သည် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အနားယူအိပ်စက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မူ သူတို့ သည် ကျန်းဟူကျင်းအား တစ်ယောက်လျှင် ရှစ်နာရီခန့် ကုသပေးနိုင်ခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် အစပိုင်းတွင် ကျန်းဟူကျင်းသည် အတော်ပင် အခြေအနေတိုးတက်ကောင်း မွန်လာ၏။ အအေးဓာတ်မှာ လည်း တစ်နေ့တခြား သိသိသာသာ လျော့နည်းလာပြီးလျှင် အစားအစာ လည်း စားသောက်နိုင်ခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သည် ကျန်းဟူကျင်းလေး၏ အသက်ကို အောင်မြင်စွာ ကယ်တင်နိုင်

ခဲ့ပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သုံးဆယ့်ခြောက်ရက် ပြည့်မြောက်သော အခါတွင် မူ ကျန်းဟူကျင်း၏ အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာသည် ကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့ သည် ဘယ်ကဲ့သို့ ပင်ကြိုးစား၍ အအေးဓာတ်များကို ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားသော်လည်း ကျန်းဟူကျင်း၏ ကိုယ်ထဲတွင် အအေးဓာတ် မရှိတော့သကဲ့သို့ ဘယ်လိုမျှ ထုတ်ယူ၍ မရတော့ပါချေ။

သူတို့ က နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းအနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ စကား အနည်းငယ် ပြောလာနိုင်သော ကျန်းဟူကျင်းက ...

"ဆရာ ဘိုးဘိုး၊ သားရဲ့ ခြေထောက်တွေကတော့ နွေးလာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သားရဲ့ ငယ်ထိပ်၊ ရင်ဝနဲ့ ချက်အောက် သုံးနေရာမှာ တော့ ကြာလေ အေးလေဖြစ်လာတယ် ဘိုးဘိုး"ဟု ဆိုရာလေသည် ။

ထိုစကားကိုကြားသော်၊ ဆရာကြီးကျန်းဆန်းဖုန်း ရင်တစ်ချက် ထိတ်ခနဲ ခုန်သွား၏။ သူက ကျန်းဟူကျင်းအား ...

"သားလေး မင်းရဲ့ ဒဏ်ရာက ပျောက်သွားမှာ ပါ၊ ငါတို့ အခုအရင်ကလို မင်းကို တစ်နေကုန်လုံး ပွေ့ချီထားဖို့ မလိုတော့ဘူးလေ၊ အခုဘိုးဘိုးရဲ့ ခုတင်မှာ မင်းသွားအိပ်လိုက်နော်"ဟု နှစ်သိမ့် လိုက်လေ ၏။

ကျန်းဟူကျင်းက "ဟုတ်ကဲ့"ဟု ပြောပြီး ဆရာကြီးကျန်းဆန်းဖုန်းနှင့် ချုံရွှင်ချောင်းတို့ အား ဦးချ လေ၏။ ပြီးနောက် သူက "ဘိုးဘိုး ... ဘကြီးနဲ့ ဦးလေးတို့ က သားသားအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ အတွက် သားသားတစ်သက်လုံး မမေ့ပါဘူး၊ သားသား ကောင်းကောင်း သိုင်းပညာသင်ပြီး နောင်တစ်ချိန်မှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကိုယ်စား တိုင်းပြည်ရန်သူများကို တိုက်ထုတ်ရမယ်"ဟု ဆိုသည် ။

အားလုံးက ကျန်းဟူကျင်းစကားကို ကြားသော် ရင်ထဲတွင်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခံစားလိုက်ရလေ ၏။

ဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်းက ကျန်းဟူကျင်း အိပ်ပျော်သွားချိန်ကျမှ
ပင် သူတပည့်အားလုံးကို ခန်းမကြီးထဲသို့ခေါ်ပြီး သက်ပြင်းချကာ ...

"အခု အအေးဓာတ်က သူငယ်ထိပ် ရင်ဝနဲ့ ချက်အောက်မှာ သွားစု
နေတယ်၊ ငါတို့ ရဲ့ အစွမ်းနဲ့ တော့ ဘယ်လိုမှ အအေးဓာတ် ထုတ်ယူလို့
မရနိုင်တော့ဘူး၊ ငါတို့ ကြိုးစားခဲ့သမျှ အလကား ဖြစ်သွားပြီ တပည့်တို့
၊ ဒါပေမဲ့ သူဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဆရာ စဉ်းစားလို့
မရဘူးကွာ"ဟု ဆိုလေ ၏။

ထိုအခါ ရီလင်တန်းက ကျန်းချွေးဆန်းမသေမီ သူ့အား ပြောပြခဲ့ဖူး
သော အကြောင်းအရာကို ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအကြောင်းအရာမှာ
အခြားမဟုတ်၊ ရှက်စွန်းက ကျန်းဟူကျင်းလေးအား သိုင်းပညာ မျိုးစုံ၏
ကျင့်စဉ်များကို အလွတ်ကျက်မှတ်ခိုင်းခဲ့သော အဖြစ်အပျက်
အကြောင်းအရာပင် ဖြစ်ပါ၏။ ရီလင်တန်းပြောပြချက် အဆုံးတွင် ဆ
ရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်းက စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် တစ်ချက်ပုတ်ပြီး ...

"ဟုတ်ပြီ လက်စသတ်တော့ သူက ရှက်စွန်းရဲ့ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့
သိုင်းပညာတွေကို တတ်ထားတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ရှက်စွန်းတတ်တဲ့ သိုင်းပ
ညာက ဘာလဲ"

သို့သော် သူသည် အိပ်ပျော်နေသော ကျန်းဟူကျင်းကို နှိုးပြီး
ခန်းမကြီးထဲသို့ခေါ်ကာ ...

"လူလေးရေ ... မင်းကို ဘိုးဘိုးက သိုင်းပညာဘယ်လောက်တော်သ
လဲဆိုတာ စစ်မလို့ ကွယ့်၊ ကဲ ... မင်းက ဘိုးဘိုးကို လက်ဝါးစောင်းနဲ့
သုံးချက် ခုတ်စမ်း"ဟု ခိုင်းလေ၏။

ကျန်းဟူကျင်းက "ဟင့်အင်း၊ သားဘိုးဘိုးကို မခုတ်ရဲဘူး"ဟု ငြင်းဆို၏။

ဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်းက ပြုံး၍

"မင်းမခုတ်ရင် ဘိုးဘိုးက မင်းရဲ့ သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ၊ အဲဒီလို မင်းရဲ့ ပညာအဆင့်ကိုမသိရင် ဘိုးဘိုးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းကို သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးရမှာ လဲ လူလေး"

ကျန်းဟူကျင်းက ...

"ကောင်းပါပြီ ဘိုးဘိုး၊ ဘိုးဘိုးခိုင်းတဲ့ အတိုင်း သားသားက လက်ဝါးစောင်းနဲ့ ခုတ်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးကသားကို အားနဲ့ ပြန်မချရဘူးနော်"ဟု ဆိုရှာ၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ရယ်၍ ...

"သားသား ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ ၊ ခုတ်သာခုတ်"ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျန်းဟူကျင်းသည် တကယ့် သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်၏ သွင်ဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက်ဘေးသို့စောင်း၍ လျှောက်သွားလိုက်ပြီးလျှင် ညာလက်ဝါးစောင်းက ဘယ်လက်အောက်မှ ဖြတ်ပြီး အပေါ်မှ အောက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်း ခုတ်ချလိုက် ၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းက လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ချက်ကို ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် အသာအယာ ခံယူလိုက်၏ ထိုအခါ

"မဆိုးဘူး ဆက်လုပ်"ဟု ဆိုသည် ။

ထို့နောက် ကျန်းဟူကျင်းက ကိုယ်ကို နောက်လှည့်၍ နောက်ပြန်တစ်ချက် ခုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျန်းဆန်းဖုန်းက ညာလက်ဖြင့် ခုတ်ချက်ကို ခံယူလိုက်ပြန်သည် ။ ကျန်းဟူကျင်းမှာ ပထမလက်ဝါး စောင်းခုတ်ချ

က်ကဲ့သို့ပင် လေထဲတွင် ရိုက်လိုက်မိသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပြန်၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းက ...

"သိပ်ကောင်းတယ်၊ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဒီလောက်ထိ ကျင့်နိုင်တယ်ဆိုတာ တကယ်မလွယ်တာ"ဟု ချီးကျူးလိုက်၏။ ကျန်းဟူကျင်းမှာ မျက်နှာနီမြန်းသွားပြီး ...

"ဘိုးဘိုး ... သားလေး ဘိုးဘိုးကို မရိုက်တော့ဘူး၊ အလကားပဲ၊ ဘိုးဘိုးကို ထိမှ မထိနိုင်ဘဲနဲ့"ဟု ဆို၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ပြုံး၍ ...

"သားသားကလည်း လိမ္မာသားနဲ့ ၊ ကဲ ... နောက်တစ်ချက်တော့ ခုတ်လိုက်ဦးကွာ" ဟု ချော့လိုက် ၏။

ကျန်းဟူကျင်းက ဘယ်လက်ကို စက်ဝိုင်းကဲ့သို့ လည်စေလိုက်ပြီး ညာလက်ဝါးကို အလယ် တည့်တည့်မှ ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျန်းဆန်းဖုန်းက ကျန်းဟူကျင်း သုံးလိုက်သော သိုင်းကွက်သုံးကွက်မှာ ကျန်းဆန်းဖုန်း၏ ဆရာဘုန်းတော်ကြီး ကြွယ်ရွှင်တို့ ခေတ်ကာလက သိုင်းဆရာကြီး ကော့ကျင့်၏ နဂါးနိုင် လက်ဝါးစောင်းဆယ့်ရှစ်ကွက်ထဲမှ သုံးကွက်ဖြစ်ကြောင်း သိ လိုက်လေ၏။ အမှန်မူ ရှက်စွန်း၏ သိန်းပညာမှာ ဟိုစပ်စပ် သည် စပ်စပ်နှင့် အတော်ပင်စုံလင် ပျံ့နှံ့လှ၏။

ထို့နောက် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ရှက်စွန်းက ကျန်းဟူကျင်းအား အလွတ်ကျက်ခိုင်းခဲ့သော သိုင်းပညာများကို တစ်ခုချင်း မေးမြန်းလေ၏။ ကျန်းဟူကျင်းက တစ်ခုချင်းပြန်လည် ရွတ်ပြသောအခါ ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် နားထောင်ရင်းက အံ့သြနေရလေသည် ။ ထိုအခါ ရှက်စွန်း၏ သိုင်းပညာမှာ အမှန်ပင် ခက်ခဲနက်နဲပြီး ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ၏ သိုင်းပညာကို စုစည်းထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွား၏။ သို့ရာတွင် ရှက်စွန်းသည်

သိုင်းပညာပေါင်းစုံကို တစ်ခုတည်းဖြစ်အောင် မပေါင်းစည်း မတီထွင်နိုင်ခဲ့သဖြင့်သာ လွန်စွာမြင့်မားကောင်းမွန်သော သိုင်းပညာအနှစ်သာရကို မရရှိခဲ့ကြောင်း သဘောပေါက်သွား၏။"

ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ကျန်းဟူကျင်းက သိုင်းကွက်အမြောက်အမြားကို လုံးဝမကစားပြနိုင်သည့် တိုင် အလွတ်ရအောင် ကျက်ရွတ်နိုင်သည်ကို တွေ့သော် ခေါင်းညိတ်၍ ...

"ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်"ဟု ချီးကျူး နေပြန်၏။ သူ့စိတ်ထဲမှ လည်း ရှက်စွန်း၏ သဘောကို ကောင်းကောင်း သိလိုက်၏။ အမှန်မူ ရှက်စွန်းသည် ကျန်းဟူကျင်းအား ထိုကျွန်းတွင် တစ်သက်လုံး တိမ်ကောမနေစေချင်။ ပြီးလျှင် တိုတောင်းသော နှစ်အတွင်း မိမိတတ်သမျှ သိသမျှအားလုံး ကို ကျန်းဟူကျင်းအား ပေးချင်၏။ ထို့ကြောင့် အလွတ်သာ ကျက်ခိုင်းပြီးနောက် တစ်ချိန်တွင် ကျန်းဟူ ကျင်း အရွယ်ရောက်သောအခါတွင် မှ သူ၏ ထက်မြက်သော ဉာဏ်စွမ်းဖြင့် ဤသိုင်းပညာကို တဖြည်း ဖြည်းနှင့် အားလုံးနားလည်သဘောပေါက်မည်ဟု တွက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျန်းဆန်းဖုန်း သိရှိလေ တော့၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ကျန်းဟူကျင်း၏ လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ချက်သုံးချက်ကို ခံယူကြည့်လိုက် သည် နှင့် ကျန်းဟူကျင်း၏ အတွင်းအားသိုင်းမှာ လွန်စွာရှုပ်ထွေးပြီး ခိုင်မြဲခြင်းမရှိကြောင်း သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ယခု ဤရေခဲလက်ဝါးစောင်း၏ အအေးဓာတ်အဆိပ်များ သည် ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ ရောက်သွား ပြီးပါက ချက်ချင်းအမြစ်တွယ်ပြီး ပြန်လည်ထုတ်ယူရန် လွန်စွာခက်ခဲကြောင်း သိလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျန်းဆန်းဖုန်းက စိတ်ထဲမှ စဉ်းစားလိုက်၏။

"အင်း ... သူ့ကိုယ်ထဲက အအေးဓာတ်အဆိပ်ကို ဖြေဖို့ အတွက် အပြင်လူအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မကူညီနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်သာ နေစကြာသိုင်းကျင့်စဉ်ထဲက အတွင်းအားသိုင်းကျင့်စဉ်ကို လေ့ကျင့်ရင်တော့ အပူဓာတ်က အအေးဓာတ်ကို ပြယ်စေနိုင်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်က လည်း ငါ့ဆရာသေဆုံးခါနီးတုန်းက ရွတ်ခဲ့တဲ့ နေစကြာသိုင်းကျင့်စဉ်ရဲ့ ကျမ်းစာတွေကို အားလုံးမမှတ် မိဘူး၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသသာလျှင် မှတ်မိခဲ့တယ်၊ နောက်ပိုင်း အတင်းစွဲနဲ့ ကြိုးစားတော့မှ ဆယ်ပုံ သုံးပုံ လောက်ပဲ ကျင့်လို့ ရတာ၊ အခုလက်ရှိ အခြေအနေနဲ့ ဆို မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူ့ဒီအတိုင်းပဲ လေ့ကျင့်ခိုင်း ရမှာ ပဲ၊ ဘယ်လိုထူးခြားလာမယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမှာ ပေါ့"

သို့ဖြင့် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ကျန်းဟူကျင်းမပြည့်မစုံ တတ်ထားခဲ့သော နေစကြာအတွင်းအား သိုင်းကျင့်စဉ်ကို သင်ကြားပေး လိုက်လေ၏။

ကျန်းဟူကျင်းသည် ထိုအတွင်းအား သိုင်းကျင့်စဉ်အတိုင်း နေ့စဉ် လေ့ကျင့်ခဲ့ရာ နှစ်နှစ်မျှကြာ သော် သူ့ကိုယ်ထဲတွင် အတွင်းအား အနည်းငယ်ရှိ လာလေပြီ၊ သို့သော် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲရှိ အအေးဓာတ် အဆိပ်မှာ မူအမှန်ပင်ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် သူ့ကိုယ်တွင်းရှိ အတွင်းအား၏ အပူဓာတ်လောက်နှင့် ထိုအအေးဓာတ်ကို မလွင့်ပြယ်စေနိုင်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျန်းဟူကျင်း၏ မျက်နှာမှာ တစ်နေ့တခြားပို၍ စိမ်းပြာ လာလေ၏။ အအေးဓာတ် အဆိပ်တက်သည့် အချိန်တိုင်းတွင် လည်း တစ်ခါထက် တစ်ခါဆိုသလို သိသိသာသာ ပြင်းထန်စွာဝေဒနာ ခံစားလာရရှာသည် ။

သည် နှစ်နှစ်မျှ အချိန်အတွင်းတွင် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ကျန်းဟူကျင်းအား အတွင်းအားသိုင်း ပညာကိုသာ ထပ်တလဲလဲ လေ့ကျင့်စေခဲ့၏။

ချို့ရွှင်ချောင်းတို့ မှာ မူ နေရာအနှံ့အပြား လှည့်လည်ပြီး ဆေးကောင်းဝါးကောင်းများကို ရှာပေးကြ ၏။ အနှစ်တစ်ရာကျော်ပြီဖြစ်သော ဆေးမြစ် ဆေးရွက်များ အပြင် နှင်းတောင်မှ လွန်စွာရှားပါးသော ဆေး မြစ်လူ၊ အစရှိသော လွန်စွာအဖိုးထိုက်တန်သည့် ဆေးများကိုပါ ကျန်းဟူကျင်းအတွက် ရှာ လာပြီးလျှင် ကျွေးမွေးကြ၏။

သို့သော် ကျန်းဟူကျင်း၏ အခြေအနေမှာ တိုးတက်မလာဘဲ တစ်နေ့တခြားသာ ပိန်လိုလာသည် ကို တွေ့ရသောအခါ သူတို့ လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်သွားကြရလေ၏။ အထူးသဖြင့် ကျန်းဟူကျင်းသည် သူ့ဘ ကြီး၊ ဦးလေးများ စိတ်မကောင်းမည်စိုးသဖြင့် အအေးဓာတ်အဆိပ် တက်သော အခါတွင် အတင်းအောင့် အည်းပြီး မျက်နှာကို အတင်းကြိုးစားပြီးပြထားသော အဖြစ်ကို တွေ့ရသော် ပို၍ ဆို့နှင့်စွာ ခံစားလိုက်ကြ ရလေ၏။ ။ သို့ဖြင့် ဟူတန်းဂိုဏ်းသည် ကျန်းဟူကျင်း၏ ကိုယ်ထဲမှ အဆိပ်တို့ သာ ပျောက်ကင်းအောင်ကု သရန် စိတ်ဆန္ဒစူးရောက်နေသဖြင့် ဤနှစ်နှစ်အချိန်အတွင်း ရီတိုက်ရွှင်နှင့် ကျန်းဟူကျင်းတို့ အား လုပ်ကြံ ခဲ့သော ရန်သူကိုပင် ရှာဖွေရန် အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ချေ။ တစ်ဖန် ဤနှစ်နှစ်အတွင်းတွင် ပင် မျက်ခုံးဖြူဂိုဏ်း မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချင်ထင်းကျက်သည် သုံးလေးကြိမ်ခန့်မျှ လူလွှတ်၍ သူ့မြေဦးလေးအား လာရောက် ကြည့်ရှုမေးမြန်းစေ၏။ ထို့ပြင် လွန်စွာအဖိုးထိုက်တန်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ စွာကိုလည်း ယူ ဆောင်လာခဲ့လေ၏။

သို့သော် ဟူတန်းဂိုဏ်းမှ ချို့ရွှင်ချောင်းတို့ သည် သူတို့ ၏ ညီအစ်ကို ရီတိုက်ရွှင်နှင့် ကျန်းချွေးဆန်း တို့ မှာ တိုက်ရိုက်မဟုတ်သည့်တိုင် သွယ်ဝိုက်၍ မျက်ခုံးဖြူဂိုဏ်း၏ လက်ချက်ဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူထားကြလေရာ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်တွင် မော်ကုဆန်းသည် မျက်ခုံးဖြူဂိုဏ်းချုပ် လွှတ်လိုက်သောလူနှင့် စကားများကြပြီး ထိုလူ

အား မောင်းထုတ်သည် အထိ ပြဿနာဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ထိုအချိန်မှ စ၍ မျက်ခုံးဖြူရိုက်ချုပ် ချင်ထင်းကျက်သည် နောက်ထပ် လူလွှတ်ခြင်းမပြုပါတော့ချေ။

သို့ဖြင့် ယခုနှစ်ရှစ်လပိုင်းသို့ ရောက်လာချိန်တွင် ကျန်းဟူကျင်းသည် ရုတ်တရက် ဝေဒနာဖောက် ပြန် လာပြီးလျှင် မျက်နှာတွင် လည်း အစိမ်းရောင်ပို၍ ရင့်လာကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာရှာပါ၏။ ကျန်းဟူကျင်းသည် သူ့ဆရာ ဘိုးဘိုး၊ ဘကြီးနှင့် ဦးလေးတို့ စိတ်ထိခိုက်မည် စိုးသဖြင့် ဝေဒနာကို မျိုသိပ် ခံစား၍ အံ့ကိုသာတင်းတင်းကြိတ်ထားရှာလေသည် ။

သို့သော် ... ကျန်းဟူကျင်းလေးက မည်မျှပင် သူ့ဝေဒနာကို ကြိုးစားဖုံးကွယ်စေကာမူ ဝေဒနာ တစ်နေ့တခြား ပို၍ ရင့်ညောင်းလာတော့၏။

ထို့ကြောင့် ချင်လိရှန်က ကျန်းဟူကျင်းအား အခန်းထဲသို့ အတင်းခေါ် လာပြီး စောင်ခြံပေးလျက် မီးဖိုကိုပါ မီးမွှေး၍ နွေးထွေးအောင် လုပ်ပေးလိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပင် ကျန်းဆန်းဖုန်းက ...

"မနက်ဖြန် ကျန်းဟူကျင်းကိုခေါ်ပြီး ရှောင်လင်ကျောင်းကို ဆရာသွားလိုက်မယ်"ဟု ဆိုရှာလေ ၏။

ချိုရွှင်ချောင်းနှင့်တကွ ညီအစ်ကို အားလုံးသည် သူတို့ ဆရာ၏ နှုတ်မှ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားသော် လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်သွားကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်မူ သူတို့ ဆရာသည် ကျန်းဟူကျင်း ဤအခြေ အနေလွန်စွာ ဆုတ်ယုတ်လာသဖြင့် မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ယခုကဲ့သို့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း တော်သို့ အညံ့ခံ ခေါင်းငုံ့၍ သွားရောက်ပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးထံ အကူအညီသွားတောင်းခံ ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း၏ အတွင်းအားသိုင်း ကျင့်စဉ်မှာ နေစကြာ ကျင့် စဉ်ထဲမှ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာ ဖြစ်၍ မိမိ၏ အတွင်းအားကျင့်စဉ်နှင့် ပူးပေါင်းလျှင် ပို၍ ပြည့်စုံသော အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကို ရနိုင်မည်။ ထိုအခါ ကျန်းဟူကျင်း၏ အသက်ကို ကယ်နိုင်မည် ဟု တွက်ဆမိ သောကြောင့် ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

အမှန်မူ ဤနှစ်နှစ်ကာလအတွင်းတွင် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းနှင့် ဟူတန်းဂိုဏ်းတို့ သည် တစ်ဂိုဏ်းနှင့် တစ်ဂိုဏ်း စိတ်ဝမ်းတစ်ကွဲပြားစီ ကွဲပြားခဲ့ကြသော အချိန်လည်း ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ပင်မသိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက် ယခုကဲ့သို့ အခြားသော ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းထံ သိက္ခာအကျခံ၍ အကူအညီသွားတောင်းခံခြင်းမှာ လွန်စွာအရှက်ရစေသော အလုပ်လည်း ဖြစ်သည် ဟု ချို့ရွှင်ချောင်းတို့ သဘောပေါက်ထားကြ၏။ ဆရာကြီးအပါအဝင် သူတို့ အားလုံးသည် ကျန်းဟူကျင်းအတွက်နှင့် ဤသို့လုပ် ပေးပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ ဟူတန်းဂိုဏ်းမှာ လည်း အလိုအလျောက် ရှောင်လင်ဂိုဏ်း ရှေ့မှောက် တွင် ခူးထောက်အညံ့ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ သိက္ခာအကျကြီးကျရလေတော့မည်ဟု သိထားကြ၏။ သို့သော် သူတို့ သည် ဤနှယ် အဖိုးမတန်သော နာမည်ဂုဏ်သိက္ခာရေးထက် ကျန်းဟူကျင်း၏ အသက်ကို ကယ်တင်ရန် အရေးကိုသာ ဦးစားပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ပြီးတစ်ဖန် ဝါမေဂိုဏ်းသည်လည်း ဤ နေစကြာသိုင်းကျင့်စဉ်ကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းရခဲ့သော ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်၏။ သူတို့ ဂိုဏ်း၏ ပင်မဆရာ မှာ ကော့လင်းလင်းဖြစ်ပြီး၊ သူမငယ်ရွယ်စဉ်က ကျန်းဆန်းဖုန်းနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့သူ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သူမသည် ယခုအချိန်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ လက်ရှိဝါမေဂိုဏ်းချုပ် ဆရာမကြီးမှာ မျက်ကြွယ်မယ်သီလရှင်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

မျက်ကြွယ်သည် လွန်စွာ စိတ်ဓာတ်ကြီးသူဖြစ်ရာ၊ ရှက်စွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဟူတန်းဂိုဏ်းအပေါ် တွင် လည်း သူမ စိတ်ခုခံပါလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူမထံသို့ ကျန်းဆန်းဖုန်းကိုယ်တိုင် စာရေးပြီး ချင်လိရှန်အား သုံးကြိမ်တိတိ သွားရောက်၍ အကူအညီတောင်းခံစေခဲ့ပါသော်လည်း ချန်လိရှန်မှာ စိတ်ပျက်၍ သာ ပြန်ခဲ့ရသည် ချည်းပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် နောက်ဆုံးတွင် သူကိုယ်တိုင် ယခုကဲ့သို့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်ပြီး အကူအညီတောင်းရန် ကြိတ်မှိတ်၍ ဆုံးဖြတ် ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

အကယ်၍ ချို့ရွှင်ချောင်းဦးဆောင်ပြီး ကျန်းဟူကျင်းအား ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းသို့ ခေါ်၍ အကူအညီတောင်းခံစေလျှင် ဟူတန်းဂိုဏ်းအတွက် သိက္ခာအနည်းငယ်မျှသာ ကျမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျန်းဆန်းဖုန်းသိပါ၏။ သို့သော် ခုံးဝန်ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီးသည် သူတို့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၏ နေစကြာ သိုင်းကျင့်စဉ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုပင် ပြောပြမည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ချို့ရွှင်ချောင်းတို့ အား တာဝန်မပေးဘဲ သူကိုယ်တိုင် သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသည် နှင့် ကျန်းဟူကျင်းကိုခေါ်၍ ခရီးစတင် ထွက်ခဲ့သည် ။ သုံးလေးရက်မျှကြာသော် သူတို့ သည် ရှောင်လင်တောင်ခြေသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုအခါ သူတို့ သည် မြင်းကို တောင်ခြေတွင် ချည်ထားပြီး တောင်ပေါ်သို့ ခြေကျင်တက်ခဲ့ကြ၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ဤရှောင်လင်တောင်သို့ ပြန်ရောက်သော် သူငယ်စဉ် အတိတ်ဘဝက အကြောင်းများကို ပြန်လည်သတိရလိုက်မိ၏။

သူ့ဆရာဘုန်းကြီး ကြွယ်ရှင်ကိုယ်တော်သည် သံပုံးနှစ်လုံး ဖြင့် ရေထမ်း
၍ ဤတောင်တက်လမ်းအတိုင်း ထမ်းတက်ခဲ့ပုံ၊ နောက်ဆုံးတွင် ကော
လင်းလင်းနှင့် မိမိတို့ အား သံပုံးတစ်လုံးစီတွင် ထည့်၍ တောင်ပေါ်မှ ဆ
င်းပြေးလာကြပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိလေ သည် ။

ထိုစဉ် သူတို့ သည် တောင်ခုလတ် အပန်းဖြေရာ ဧရပ်ကလေးသို့
ရောက်လာကြ၏၊ ယင်းဧရပ်မှ နေ၍ မျှော်ကြည့်လိုက်ပါလျှင် ရှောင်လင်
ဘုရားကျောင်းကြီးကို ကောင်းစွာ မြင်ရလေ၏။ ထိုအခိုက် ဘုန်း ကြီးနှ
စ်ပါးသည် စကားစမြည်ပြောရင်း ဧရပ်ထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။ ကျန်းဆန်း
ဖုန်းက လှမ်း၍ ...

"ဦးပဉ္စင်း တစ်ဆိတ်လောက် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ခုံးဝန်ကို
အကြောင်းကြားပေးပါ၊ ဟူတန်းဂိုဏ်းက ကျန်းဆန်းဖုန်းက ကိစ္စရှိလို့
တွေ့ခွင့်ပြုပါလို့ "

ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးက ဟူတန်းဂိုဏ်းမှ ကျန်းဆန်းဖုန်းဟု ကြားသည် နှ
င့် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် သွားပြီး မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး၍ ကျန်းဆန်း
ဖုန်းအား ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းမှာ ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်း
တောင့်တင်းပြီးလျှင် ဖြူဖွေးရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဖြင့် ပြ
ည့်နှက်နေသည့်အပြင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲပြောင်တင်းလျက် ပြုံးပြုံးရွ
င်ရွင်နှင့် လွန်စွာသဘောသက္ကာယ ကောင်းသော ရုပ်ရည်ရှိပြီး ဟောင်း
နွမ်းသော ရသေ့အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည် ကို သူတို့ တွေ့
လိုက်ရပါ၏။ အမှန်မူ ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် လောက၏ ပကာသနအလှ
ကို လုံးဝမနှစ်သက်၊ ပျော်ပျော်နေ ပျော်ပျော်သွား ပြီး ဖြစ်သလိုနေတတ်
သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါ၏။ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး၏ စိတ်ထဲတွင် ...

"ဟူတန်းဂိုဏ်းက ငါတို့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းနဲ့ နဂိုကတည်းက

သိပ်သင့်မြတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခု ကျန်းဆန်းဖုန်းကိုယ်တိုင် လိုက်လာ
တယ်ဆိုတော့ ငါတို့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းရဲ့ ရန်ဘက်ဖြစ်ဖို့ လာတာများ
လား" ဟု တွေးနေမိ၏။

ထို့ပြင် ကျန်းဆန်းဖုန်းနံဘေးတွင် လည်း မျက်နှာစိမ်းပြာရောင်နှင့်
ပိန်လှီသော အသက်တစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်ခန့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
လည်း ပါနေသည် ကို တွေ့ပြန်ရာ စဉ်းစားရခက်သွားကြ၏။ ဘုန်းကြီး
တစ်ပါးက ...

"ကောင်းပြီလေ၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဆရာတော်ကြီးကို အကြောင်းကြား
ပေးပါမယ်"

ထို့နောက် ဘုန်းကြီးနှစ်ပါသည် ကမန်းကတန်းပင် ဘုရားကျောင်း
ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည် ။ မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် ဘုရားကျောင်းထဲ
မှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံများ ကြားရပြီးလျှင် ကျောင်းတံခါးမကြီး ပွင့်
လာလေသည် ။ ထိုအခါ ကျောင်းတံခါးမထဲမှ
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ခုံးဝန်ဦးအောင်သော ခုံးကျို၊ ခုံးရှုန့်တို့ အပြ
င် နောက်တော်ပါ အဝါရင့်ရောင်သင်္ကန်းများ ဆင်မြန်းထားသည့်
သက်ကြီးဝါကြီး ဘုန်းတော်ကြီးငါးပါး ထွက်လာကြသည် ကို တွေ့လိုက်
ရပါ၏။ ယင်းဝါကြီး ဘုန်းတော်ကြီး ငါးပါးမှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
ထက်ပင် ဝါပိုကြီးပြီး အရေးကြီးသော ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်လာမှ
သာ ပင့် ဆောင်ရလေ့ရှိသော ကိုယ်တော်များ ပင် ဖြစ်၏။

ယခုသော် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်သည် ဟူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တို
င် ရောက်ရှိလာကြောင်း ကြားရသဖြင့် ထိုဝါကြီးဘုန်းတော်ကြီး ငါးပါး
ကိုပါ အရေးတကြီး ပင့်ခေါ်လာဟန်တူပါ၏။ ကျန်းဆန်း ဖုန်းက ဇရပ်
အပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ ဘုန်းတော်ကြီးများအား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ခုံးဝန် ဆရာတော်ကြီးက ကျန်းဆန်းဖုန်းအား တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ဟန် ကြည့်ပြီးနောက် ...

"ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတာကို ဘုန်းကြီးတို့ အားလုံး အံ့သြသွား ပါတယ်။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ယခုလို ကိုယ်တိုင်လာရတာကို သိပါရစေ"

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ...

"အကူအညီ တစ်ခုတောင်းချင်လို့ ပါ ဘုရား"

ခုံးဝန် ဆရာတော်ကြီးက ဧရပ်ထဲသို့ လက်ပြ၍ ...

"ကဲ ... ဆရာကြီး၊ ဧရပ်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့"ဟု ဆိုပြီး ဧရပ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းက ဧရပ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်ပြီး ထိုင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ကျန်းဆန်းဖုန်းက စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ "ငါက ဘာပဲပြောပြော ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာကြီးပဲ၊ ဒီကိုယ်တော်တွေနဲ့ လည်း ငါကဝါကြီးတာပဲ၊ ဒါနဲ့ များ တောင် ငါ့ကို ဘုရားကျောင်းထဲ ခေါ်မသွားကြဘူး၊ ငါလိုလူမပြောနဲ့ သာမန် လူတစ်ယောက်ကလည်း ဒီလို မဆက်ဆံသင့်ပါဘူး"

သို့သော် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ယခုတိုင် အလွန်လွတ်လပ်ပြီး ဖြစ်သလို နေတတ်သူဖြစ်၍ ထိုအတွေးများ ခဏသာဝင်ရောက် လာပြီး ချက်ချင်းပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားပါ၏။ ထိုစဉ် ခုံးဝန်ဆရာ တော်ကြီးက ...

ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ဘုန်းကြီးတို့ ရဲ့ ကျောင်းတော်ကို ကြွလာတဲ့ အတွက် အမှန်ဆိုရင် ဘုန်းကြီး တို့ က ကျောင်းတော်ထဲကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဧ

ည့်ခံသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး ငယ်စဉ်တုန်းက ဒီရှောင်လင် ဘုရားကျောင်းကနေ ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ သူဖြစ်လို့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကျောင်း ကထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူကို ကျောင်းဝင်း ထဲတစ်သက်လုံး ပြန်မဝင်စေရတော့ဘူး

ကျန်းဆန်းဖုန်းက တဟားဟား ရယ်၍ ...

"ဪ ... ဒီလိုလား၊ တပည့်တော်က ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းကသာ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းမှာ နေခဲ့ပေမယ့် တံမြက်စည်းလှည်း၊ ရေနွေးအိုး တည်တဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ ဆံပင်လည်း ပဲ မရိတ်ဖြတ် ဖြစ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ကို ရှောင်လင်ဂိုဏ်းသားရယ်လို့ အတိအကျ သတ်မှတ်လို့ မရပါဘူး"

ထိုအခါ ခုံးဝန်ဆရာတော်က အေးစက်စွာဖြင့် ...

"ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးက ရှောင်လင်ဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းပညာကို ခိုးသင်ခဲ့တယ်လေ"

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ဒေါသထွက်သွား၏။ သို့သော် သူက ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်မိ သည် ။

"ငါ့ရဲ့ ဟူတန်းဂိုဏ်း သိုင်းပညာတွေဟာ ငါအသက်လေးဆယ်ကျော်မှ စပြီး တီထွင်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် ရင်းမြစ်ကိုကြည့်ရင် တကယ်လို့ ငါ့ဆရာဘုန်းကြီး ကြွယ်ရွှင်ကသာ ငါ့ကို နေစင်္ကြာသိုင်းကျင့်စဉ်ထဲ က ကျမ်းစာကို မသင်ကြားပေးခဲ့ရင် ကော့လင်းလင်းကလည်း ငါ့ကို လိုဟန့်နတ်မင်း ဆယ့်ရှစ်ပါးရဲ့ လက်သီးသိုင်းကွက် စက်ရုပ်တစ်စုံကို မပေးခဲ့ရင် နောက်ပိုင်း သိုင်းပညာတွေက ဘယ်လိုမှ ထွက်ပေါ်လာ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခုသူတို့ က ငါ့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းကနေ သင်ယူတာလို့ ပြောတာဟာ တစ်နည်းတော့လည်း မမှားပါဘူးလေ"

သို့နှင့် သူကစိတ်ပြန်လည် တည်ငြိမ်သွား၏။

"မှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီနေ့ ဒီကိုလာတာဟာလည်း ဒီအတွက်ကြောင့်ပါပဲ"

ခုံးဝန်နှင့် ခုံးကျိဆရာတော်တို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ကြပြီး စိတ်ထဲတွင် ...

"သူဒီနေ့ ဒီကိုလာတာ ဘာအတွက်ပါလိမ့်"ဟု စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေကြရာ ခုံးဝန်ဆရာတော် က "ပြောပါ"ဟု ထပ်မံစကားလမ်းကြောင်းပေးလေသည်။

ထိုအခါ ကျန်းဆန်းဖုန်းက ...

"တပည့်တော် ဒီနေ့ ဒီကိုလာတာဟာ ဆရာတော်ကြီးတို့ ရဲ့ သိုင်းပညာကို လေးစားချီးကျူးတာက လည်း တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကြီးတို့ နဲ့ သိုင်းပညာချင်း ဖလှယ်ချင်တာလည်း တစ်ကြောင်း ကြောင့်ပါပဲ ဘုရား"ဟု ဆိုလေ၏။

ခုံးဝန် ဆရာတော်နှင့် ခုံးကျိဆရာတော်တို့ မှာ ကျန်းဆန်းဖုန်း၏ 'ဆရာတော်ကြီးတို့ နှင့် သိုင်း ပညာချင်း ဖလှယ်ချင်တာလည်း တစ်ကြောင်းကြောင်းပါဘုရား'ဟူသော စကားကို ကြားသော် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် သူတို့ အားလုံးကို စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ရုတ်ခြည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြပြီးလျှင် စိတ်ထဲမှ လည်း ...

"ဒီရသေ့ကြီးက အသစ်တစ်ရာတောင် ရှိနေပြီဆိုတော့ သူ့သိုင်းပညာက သိပ်ကို မြင့်မားနေမှာ သေချာတယ်၊ ဒီနေ့ သိုင်းလောကမှာ သူနဲ့ ယှဉ်နိုင်မယ့်သူရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူအခု တစ်ကိုယ်တော်တည်း လာတာ

ကို ကြည့်ရင် သူ့ကိုယ်သူ အင်မတန် စိတ်ချနေလို့ သာ ဖြစ်မှာ ပါပဲ။ ဧကန္တ ဒီနှစ်နှစ်အတွင်းမှာ သူက ဘယ်လို နက်နဲခက်ခဲတဲ့ သိုင်းပညာကိုများ လေ့ကျင့်တီထွင်လိုက်သလဲ မသိဘူး။"ဟု စိုးရိမ်စွာ တွေးလိုက် မိ၏။

ထို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးသုံးပါးစလုံးသည် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိအောင် ဖြစ်သွား၏။ ဆရာတော်ကြီးသုံးပါး ထဲတွင် ခုံးကျိဆရာတော်ကြီးမှာ လွန်စွာစိတ်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ ထိုင်လျက်နေရာမှ ထပြီးလျှင် ...

"ဒီမယ် ရသေ့ကြီး၊ ရသေ့ကြီးက ဘုန်းကြီးတို့ ကို လာပြီး စိန်ခေါ်တာလား၊ ရပါတယ် ငါဘုန်းကြီး ခုံးကျိက ရသေ့ကြီးကို မကြောက်ပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းမှာ လူပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ရှိ တာ ရသေ့ကြီးက အားလုံးရှင်းပစ်နိုင်မှာ လား။"

ခုံးကျိဆရာတော်က မကြောက်ဟူ၍ သာ ပြောနေသော်လည်း တကယ်တော့ ကြောက်လန့်၍ နေ ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းတွင် ဘုန်းကြီး အပါးတစ်ထောင် ကျော်ရှိကြောင်း ကျန်းဆန်းဖုန်းအား သွယ်ဝိုက်၍ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည် ။ ကျန်းဆန်းဖုန်းလည်း ထိုအခါ ကျမှ ပင် ဆရာတော်ကြီးများ အထင်မြင်လွဲသွားသည် ကို သိပြီး အလောတကြီးဖြင့် ...

"ဆရာတော်ကြီးတို့ တပည့်တော်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီနေ့ ဒီကိုလာတာ ဆရာတော်ကြီးဆီကနေ ပညာတောင်းခံချင်လို့ လာတာပါ။ တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာ ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော် သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ နေစကြာသိုင်းကျင့်စဉ်ကို တပည့်တော်က တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း နည်းနည်းလောက်ပဲ သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ဟာကွက်၊ လွတ်ကွ

က် ချွတ်ယွင်းပြီး ပြည့်စုံခြင်းမရှိတာတွေလည်း အများကြီး ရှိပါလိမ့်မယ် ၊ ဒါကြောင့် ဆရာတော်ကြီးတို့ ကသာ ဒီကျင့်စဉ်တွေကို ရှင်းလင်းပြောပြပေးမယ် ဆိုရင် တပည့်တော် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ရ မှာ ပါ ဘုရားဟု ဆိုလိုက်ရ၏ "

ထိုစကားကို ကြားတော့မှ ပင် ဆရာတော်ကြီးများက ပို၍ အံ့အားသ င့်သွားကြလေ၏။ အကြောင်း မူ ကျန်းဆန်းဖုန်းကဲ့သို့သော သိုင်းလော ကတွင် သိုင်းထိပ်သီး အကျော်အမော်တစ်ဦး တစ်နည်း ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦးက သည် သို့ အောက်ကျို့ခံပြီး သူတို့ ထံမှ သို င်းပညာကို လာရောက်တောင်းခံ သည် ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ် ပါ၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ဆရာတော်ကြီးများ ယုံကြည်ဟန် မပေါ်သေးသ ည် ကို တွေ့၍ နောက်ဆုံးတွင် ကျန်းဟူကျင်းအဖြစ်ကိုပါ ပွင့်လင်းစွာ ဖွ င့်ဟပြောပြလိုက်ရလေ၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းက ကျန်းဟူကျင်းမှာ သူ၏ တပည့် ကျန်းချွေးဆန်း၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်၍ ဘယ်နည်းနှင့် မဆို ကျန်းဟူကျင်း၏ အသက်ကို ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း၊ ယခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာ ကျန်းဟူကျင်းက နေစကြာ သိုင်းကျင့်စဉ်၏ အတွင်းအား သိုင်းကျင့်စဉ်ကို အကုန်အစုံ သင်ကြားလေ့ကျင့်ပြီးစီးမှ သာ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ အအေးဓာတ် အဆိပ်ကို ဖြေနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ ယခုရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ရှောင်လင် ဘုရားကျောင်း ကို ရန်ဘက်ပြုရန် မဟုတ်ဘဲ မိမိတတ်ကျွမ်းခဲ့သော နေစကြာသိုင်းကျင့် စဉ်၏ အစိတ်အ ပိုင်း တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းမှ တတ်ကျွမ်း သော နေစကြာသိုင်းကျင့်စဉ်၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်စကို ဖလှယ်ယူပြီး တစ်ဦး၏ လိုအပ်ချက်ကို တစ်ဦးက ဖြည်းဆည်းရန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ မှ သာ ကျန်းဟူကျင်း၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့

အပြင် မိမိဘက်မှ နေစကြာသိုင်းကျင့်စဉ် တစ်ပိုင်းတစ်စအပြင် မိမိကိုယ်တိုင် တီထွင်ကြံဆခဲ့သော ရန်သူ့အားဖြင့် ရန်သူ့ကို ပြန်၍ အသုံးပြုသော နည်းဖြင့် လေ့ကျင့်သော ထိုက်ကျိုလက်သီးသိုင်းကွက် တစ်ဆယ့်သုံးကွက်ကိုပါ ထပ်လောင်းဖြည့်ဆည်း ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလေ၏။

ခုံးဝန်ဆရာတော်သည် ထိုစကားကို ကြားသော် လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ အကြောင်းမူ ဆရာ တော်များ ၏ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းနေစကြာ သိုင်းကျင့်စဉ်မှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာ ဖြစ်ပြီး မပြည့်စုံချေ။ ယခု ဟူတန်းဂိုဏ်းနှင့်သာ ပူပေါင်းလိုက်လျှင် အတော်အတန် ပြည့်စုံလာမည် ဖြစ်ရုံမက ကျန်းဆန်းဖုန်း၏ လွန်စွာခက်ခဲနက်နဲသော ရန်သူ့အားဖြင့် ရန်သူ့ကို ပြန်၍ အသုံးပြုသောနည်းဖြင့် လေ့ကျင့်သော ထိုက်ကျို လက်သီး သိုင်းပညာကိုလည်း ရမည်ဟု သိသောကြောင့် ဆရာတော်များ ဘက်မှ အရှုံးမရှိ အမြတ်သာလျှင် ရှိကြောင်း စဉ်းစားမိ၍ ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ခုံးဝန်ဆရာတော်ကြီးက ခုံးကျိဆရာတော်အား အဓိပ္ပာယ် ပါပါတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရာ ခုံးကျိဆရာတော်ကလည်း ပြန်လည်၍ ဦးခေါင်းကို မသိမသာညိတ်ပြလိုက် လေသည် ။ ပြီးလျှင် ခုံးဝန်ဆရာတော်ကြီးက ဆိုသည် ။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဆရာကြီးတို့ က ဒီလောက်တောင် လိုလားနေတယ်ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ က ဒီနေစကြာသိုင်းကျင့်စဉ်ထဲက အတွင်းအား ကျင့်စဉ်ကို ကျန်းဟူကျင်းကို သင်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်းဟူကျင်းက တခြားလူတွေကို ပြန်မသင်ပေးရဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီပညာနဲ့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းသားတွေကို ရန်မပြုရဘူး၊ ဒီနှစ်ချက်ကို ကျန်းဟူကျင်းကျိန်ဆိုပြီး ကတိပေးရမယ်"

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ထိုစကားကိုကြားသော် လွန်စွာဝမ်းသာသွားပြီး

...

"ဒီနှစ်ချက်စလုံး လက်ခံနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ ... ကျန်းဟူကျင်း ဆရာတော်တွေကို ကျိန်ဆို ကတိပေး လိုက်"ဟု ကျန်းဟူကျင်းကို ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျန်းဟူကျင်းက ခေါင်းခါ၍ ..."

"သားသား မကျိန်ဆိုနိုင်ပါဘူး ဘိုးဘိုး၊ သားသား သူတို့ ရဲ့ သိုင်းပညာကိုလည်း မသင်ချင်ပါဘူး" ဟု ငြင်းဆိုလေ၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းမှာ တစ်ချက်ကြောင်သွားပြီးမှ ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။ မှန်သည် ။ ကျန်းဟူကျင်းမှာ သူ့မိဘနှစ်ပါးစလုံး အသေဆိုးနှင့် သေခဲ့ရ၍ ရင်ထဲတွင် နာကျင် စွဲမြဲစွာ တေးမှတ်ထား လေ၏။ ထို့ကြောင့် သူကရန်သူထဲတွင် ဘယ်သောအခါမျှ ဒူးထောက်မည် မဟုတ်။

သို့ဖြင့် ကျန်းဆန်းဖုန်းက ကျန်းဟူကျင်းအား အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်မှ အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

"လူလေး လူလေးကို ဘိုးဘိုး ဒီကိုခေါ်လာတုန်းက လူလေးက ဘိုးဘိုးကို ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းရဲ့ နေစကြာသိုင်းကျင့်စဉ်ကို လေ့ကျင့်ပါမယ်ဆို၊ အခုတော့ ဘယ့်နှယ် ဖြစ်သွားရတာလဲကွယ်"

ကျန်းဟူကျင်းက ...

"သူတို့ က သားသားကို ကျိန်ဆိုခိုင်းတာကို ဘိုးဘိုးရဲ့ ၊ နောင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူတို့ ရဲ့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းသားကို ဒီသိုင်းပညာနဲ့ မတိုက်ခိုက်ရဘူးတဲ့ ဒီလိုဆိုရင် သားသား အဖေအမေတို့ ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်

က်ကို သားသား ဘယ်ပေဆပ်နိုင်တော့မှာ လဲ ဘိုးဘိုးရဲ့ "

ကျန်းဆန်းဖုန်းက မျက်ရည်ဝေလာ၏။

"သား ... သားသား အခုဒီသိုင်းပညာကို မသင်ရင်လေ တစ်နှစ်အတွင်း သားသေရတော့မှာ သားရဲ့ ၊ ဒီလိုဆိုရင် သားက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သားရဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆပ်နိုင်မှာ လဲဟင်၊ သားရဲ့ အသက်ဟာ ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ သိုင်းပညာကို သင်ကြားလေ့ကျင့်နိုင်မှာ ဘဲ သား၊ ဒီရှောင်လင် သိုင်းပညာကို တတ်မှ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီပြင်သိုင်း ပညာနဲ့ လည်း ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ပါတယ်"ဟု ရှင်းလင်းနှစ်သိမ့်လိုက်ရ၏။ ကျန်းဟူကျင်းက သဘော ပေါက်သွား၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး၊ သားဘိုးဘိုးရဲ့ စကားကို နာခံပါ့မယ်"

သို့ဖြင့် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ဧရပ်ထဲကို ပြန်ဝင်ပြီးလျှင် ကျန်းဟူကျင်းက ဘုန်းတော်ကြီး သုံးပါးရှေ့တွင် ခူးထောက်၍ ကတိသစ္စာ ကျိန်ဆိုပေး လိုက်လေ၏။ ကျန်းဟူကျင်းသည် ထိုသို့ ကတိသစ္စာ ကျိန်ဆိုပြီး သည် နှင့် စိတ်ထဲမှ ...

"ငါ ... ကျန်းဟူကျင်းက နောက်ပိုင်းမှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ သိုင်းပညာကိုသင်ပြီးမှ ဒင်းတို့ ကို လာပြီးတွေ့မယ်ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။"

ထို့နောက် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ဧရပ်ပြင်တွင် နေရစ်ခဲ့ပြီး ကျန်းဟူကျင်းမူ ခုံးဝန်ဆရာတော်နှင့် အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့ရလေ၏။ ပြီးနောက် ခုံးဝန်ဆရာတော်သည် ကျန်းဟူကျင်းအား အခန်းလေးတစ်ခု ထဲသို့ ခေါ်သွင်းပြီး ...

"ဒကာလေးလည်း အတော်လေး ပင်ပန်းနေရောပေါ့၊ ခဏအနားယူ

လိုက်ဦး၊ ဘုန်းကြီးက အတော်ကြာကျရင် လူလွှတ်ပြီး ဒကာလေးကို သိုင်းပညာသင်ပေးမယ်"ဟု ဆိုပြီး ကျန်းဟူကျင်းလည်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ သို့သော် ခုံးဝန်ဆရာတော်မသိသော အချက်တစ်ချက်ရှိနေ၏။ ဤသည် မှာ အခြား မဟုတ်ချေ။ ကျန်းဟူကျင်းသည် ငယ်စဉ်က ရှက်စွန်း၏ ထူးဆန်းနက်နဲသော သိုင်းပညာပေါင်းစုံကို သင်ကြားခဲ့ရာ သူ့အတွင်းအားသိုင်းမှာ လည်း လွန်စွာထူးဆန်းနေခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်တွင်းရှိ အကြောများမှာ အလိုအလျောက် နေရာရွေ့သွားတတ်၏။ ယခင်တစ်နေ့ ဆီက မွန်ဂိုစစ်သား ဟန်ဆောင်ထားသူသည် သူ့ အကြောကို ထိုးပိတ်ခဲ့သော်လည်း သူက 'ဖေဖေ'ဟု အော်ခေါ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား၊ ယခုလည်း ခုံးဝန်ဆရာတော်ကြီးသည် သူ၏ အိပ်ကြောကို ပွတ်သပ်၍ ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူက အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါ သော်လည်း လေးနာရီအချိန်ကြာမှ ပင် သတိရမည့်အစား သူသည် နာရီဝက်မျှပင် ပြန်၍ နိုး လာလေတော့ ၏။ သို့နိုးလာစဉ် သူက ခုံးဝန်ဆရာတော်ကြီး၏ စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

"ကျန်းဆန်းဖုန်းက ပင်မဂိုဏ်းချုပ်သိုင်းဆရာကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊ သူက သိုင်းပညာချင်း ဖလှယ်ဖို့ ပြောတဲ့ နောက်တော့ သူရေးပေးတဲ့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ဟာ အတုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူက သိပ်ရှင်း အောင် လင်းအောင် ရေးမပေးလည်း ငါတို့ အသေအချာလေ့လာရင် သဘောပေါက်မှာ ပါပဲ"

ကျန်းဟူကျင်းက ထိုစကားကို ကြားသော် ချက်ချင်း စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

"လက်စသတ်တော့ သူတို့ က ငါ့ကို အိပ်ပျော်သွားအောင် လုပ်တာဟာ ဒီစကားတွေကို ပြောဖို့ ပဲ ကိုး၊ သူတို့ မှာ ဘာအကြံအစည်တွေများ

ရှိသေးလဲ မဆိုနိုင်ပါဘူး။"

သို့နှင့် သူက မျက်စိကို တမင်မှိတ်ထားလိုက်ပြီး အိပ်ပျော်နေဟန်ပြုလျက် ခုံးဝန်ဆရာတော်တို့ ၏ စကားဆက်ကို အသေအချာ နားစွင့်ထောင်နေ လိုက်လေ၏။ အမှန်မူ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းနှင့် ဟူတန်းဂိုဏ်း တို့အကြားတွင် သဘောကွဲလွဲမှုရှိပါသော်လည်း ခုံးဝန်ဆရာတော်ကြီးတို့ကဲ့သို့ ဝါကြီးဘုန်းတော်ကြီးများ အနေဖြင့် ကျန်းဆန်းဖုန်းအား ဘယ်သို့လျှင် မကောင်းသောအကြံ ကြံစည်ပါမည်နည်း။
